

МАЛЯТКО

12

Щомісячний журнал ЦК ЛКСМ України для дітей дошкільного віку грудень 1971

Вірш Дмитра ПАВЛИЧКА
Намалював Олександр МІКОРА

СТОЇТЬ СМЕРІЧКА НА ГОРІ

Стоїть смерічка на горі
У сонці, наче в янтарі.
І ми до неї в гості йдем —
Вона росте і ми ростем.

Стоїть смерічка на горі
В снігу, неначе в кептарі.
І ми до неї в гості йдем —
Вона росте і ми ростем.

Розповів Дмитро ТКАЧ
Малюнок Едуарда КОЛЕСОВА

ТАТКІВ КРАН

Я завжди з бабусею гуляю. І як вийдемо на Спортивну вулицю, то неодмінно спинимось. Там, на будівельному майданчику, росте-виростає височенний, аж на двадцять поверхів, будинок. У нашому місті ще не було такого. Отож біля нього всі люди зупиняються. Задирають голови, дивляться, дивують: «Оце так домисько!»

А ще я дивлюсь на татків кран, що поряд із будинком. Стріла в нього, ніби велетенська рука: там візьме, туди перенесе. І все так точно, що й разу не схибить. Татко сидить у маленькій скляній кабіні, десь ніби аж під хмарами. Спершу я навіть не впізнав його. Стою, дивлюсь і думаю: «От би мені туди!» Але що як той кран не встоїть на своїй нозі та перекинеться? Он які вантажі підіймає! Сказав я вдома про це таткові, а він усміхається:

— Не бійсь, не перекинеться. Його так зроблено — він ще вищі будинки може зводити.

Написав Микола НЕКРАСОВ

МУЖИЧОК З КУЛАЧОК

Якось у холодну зимову годину
Я вийшов із лісу. Мороз аж рипів.
Дивлюся — поволі везе конячина
Повнісінькі сани нарубаних дрів.
І, хвацьки ступаючи, важний, завзятий,
Конячку за повід веде мужичок —
В старій кожушині, у шапці бахматій,
В здорових чоботях... а сам — з кулачок!
— Добридень, козаче! — «З дороги звертай-но!»
— Ти, бачу, суворе, моє паходя!
А звідки дрівцята? — «Із лісу, звичайно.
Он батько рубає — відвожу їх я».
(У лісі раз по раз сокира лунала).
— А в батька твого величенька сім'я?
«Сім'я-то велика. А тільки замало
В сім'ї мужиків-бо: мій батько та я».
— Ах он воно що! А як звуть тебе? — «Власом».
— А котрий рочок тобі? — «Сьомий пішов...
Но-о, мертва!» — хлоп'яточко крикнуло басом,
Сіпнуло за повід і рушило знов.

З російської переклала Галина ДЕМЧЕНКО

Вірш Миколи ВОРОНОГО

СНІЖИНКИ

Білесенькі сніжиночки —
Вродились ми з води,
Легенькі, як пушиночки,
Спустилися сюди.
Ми хмарою носилися
Від подиху зими
І весело крутилися
Метелицею ми.
Тепер ми хочем спатоньки,
Як дітоньки малі.
І линемо до матінки —
До любої землі...
Матуся наша рідная
Холодна і суха,
Бо дуже змерзла, бідная,
Вона без кожуха.
Отож її нагріємо,
Устелимо сніжком.
Мов ковдрою, накриємо
Легесеньким пушком.

Намалював Яким ЛЕВИЧ

Розповів Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

ДУБ НЕЛИНЬ

Дуб нелинь і взимку кучерявий.

Як була осінь, вишні, черешні, липи, клени, яблуні пороздягалися, а дуб жодного листочка не зронив. Тільки посохло на ньому листя, поруділо. Хай налітають холодні вітри, хай шаленіють завії.

А воно тримається.

Хуга з вітром хочуть дуба роздягти, кружляють довкола, а він не піддається, тільки шумить.

В його шкарубкому листі взимку ховаються щебетливі синички.

Білочка в дубовому дуплі живе. Як зайде зимове сонце, а з-за обрію викотиться круглий холодний місяць, нелинь пташ-
білочці казки нашіп-

Вірш Олександра БРОДСЬКОГО
Намалював Віктор КАВУН

ТЕПЛІ, ТЕПЛІ ТАПКИ

Обіцяла мама качатам,
Трьом своїм пухнастим
малятам —
Меншому,
Середульшому,
Старшому, —

Щоб не мерзли лапки,
Теплі, теплі тапки.

І купила мама качатам,
Трьом своїм хорошим малятам —

Меншому,
Середульшому,
Старшому —

Геть усім на лапки
Теплі, теплі тапки.

Добре стало взимку качатам,
Трьом хорошим, дружним
малятам —
Меншому,
Середульшому,
Старшому:

Зігрівають тапки
Каченятам лапки.

Написала Марійка ПІДГІРЯНКА

ХОДИТЬ МОРОЗ НАДВОРІ

Ходить мороз надворі
По широкій оборі,
Ще й по горах, дібровах
В рукавицях пухових.

Сивий він, білий він,
З бородою до колін.
Ходить, бродить у шубі,
Шапка-бирка на чубі.

Написала Муза ГАРАЄВА
Малюнки Миколи КОМПАНЦЯ

ЧУДИЛО

Безпритульного кота Микита знайшов у ліщині. Кіт йому був ні до чого. Але в баби Мартинихи в хижці завелись миші, і вона питала в Микити, чи не дістане він їй, бува, справного кота, за якого пообіцяла залізний обруч — лелекам на гніздо.

Микита присурганив Мартинисі здичавілого кота, взяв обруч та й пішов вулицею.

— Агов, Микито! — гукнув дід Клим. — Що то ти несеш?

— Обруч. Вам на лелече гніздо не треба?

— Нащо мені лелече гніздо? Мені б трави цілющої. А то під негоду так поперека ломить!.. За траву я б тобі стару вуздечку дав, вишень-сушениць. А ще зеленого скла шматок — на сонце дивитися.

— Добре, — сказав Микита, — побіжу до баби лісничихи, може, дістану трави. А обруча, виходить, не треба?

— Обруч Петькові-трактористові знадобиться. Он він у полі оре. Петько нову хату поставив. То ти йому й однеси...

Коли Микита наздогнав трактора й відчайдушно замахав руками, Петько визирнув із кабіни, загальмував.

— Чого тобі? — крикнув він.

— Ось на, бери. — І Микита простягнув йому обруча. — На гніздо лелекам.

— Оце діло! — сказав Петько. — А я можу тобі за обруча бамбукове вудлище дати. В мене зайве є.

— Бамбукове? — недовірливо перепитав Микита. — За іржаве колесо? Та ж таке вудлище гроші коштує.

— Чудило, — засміявся Петько. — Ще й роздумує! А чого ж ти по селу ходиш та вимінюєш усе?

— Люди просять.

— А тобі яка користь?

Микита здивовано знизав плечима. Не мав він ніякої з того користі. Подобалось йому допомагати людям. От і все.

— Слухай, хочеш, я тебе на тракторі покатаю? — раптом сказав Петько.

Микита ще більше здивувався. Петько нікому не дозволяв навіть наблизитись до машини. А тут його дужі руки підхопили Микиту й посадили поруч на сидіння.

— Рушили, — сказав Петько й весело підморгнув...

А ввечері вони припасували обруча на то-

полі й подивились на небо, ніби лелеки мали тут-таки опуститись до них і звити гніздо. Потім Микита взяв бамбукове вудлище й пішов із двору.

До заходу сонця він навідав бабу лісничиху. Лісничиха од вуздечки й скельця відмо-

вилась, а вишні-сушениці взяла й винесла траву для діда Клима.

Вуздечку по дорозі Микита віддав тітці Мотрі для кози. Коза в тітки Мотрі була з норовом. Вона рвала одну за одною благенькі вірьовки й гасала до ночі городами, як навіжена.

— Сирицева вуздечка міцніша од вірьовки, — сказала тітка Мотря. — То ж нехай коза спробує теперечки втекти.

— Нехай спробує, — погодився Микита і повернув додому. Він витяг із кишені зелене скельце, приклав до очей і став дивитись на сонце, велике, кругле, схоже на медяний пряник.

ТОКУ

і народна пісенька

вень на току
'м чобітку.
ника просити:
ита молотити.

Малюнок Юлія КРИГИ

МАЛЯТКОВА ПОШТА ◆ МАЛЯТКОВА ПОШТА ◆ МАЛЯТКОВА ПОШТА

Пам'ятаєте, друзі, я запитував, чого б ви зажадали від чарівного персня? Як отой бідний парубок з відомої казки? Гарні, цікаві ваші відповіді.

Малятко

Якби я мала чарівного персня, я б на всій землі зробила мир. Щоб ніколи не було війни. Щоб не було багатих і бідних.

Таня МУНТЯН.
Село Андріївка на Донеччині.

Я б загадала таке бажання: щоб я, моя сестричка, мама, тато і бабуня жили довго, довго і не вмирали.

Оля АРХИПОВА.
Село Хорошівка на Дніпропетровщині.

Я б став баяністом. Навчився грати і розвеселював усіх людей, щоб вони ніколи не сумували.

Саша МУНТЯН.
Село Андріївка на Донеччині.

Вже скоро я піду до школи і хотіла б, щоб чарівний перстень допоміг мені гарно писати й читати.

Леся ПЕТРАШ.

Я зробила б, щоб завжди було літо.

Світлана ПОПОВИЧ.

А я попросила б у чарівного персня золоту сукенку та аж до п'ят коси.

Наталя КОНОПЕЛЬКО.

Чарівний перстень, зроби так, щоб я був космонавтом.

Валик БЕРЕЗА.
Вихованці Галицького дитячого садка № 1 на Івано-Франківщині.

Ціна 15 коп.

Не зна ні Малятко, ні Гавчик,
Од кого втікає стрибайчик.
А ви роздивіться й скажіть,
Хто потайці в гіллі сидить,

Малюнок Анатолія ВАСИЛЕНКА

Індекс 74304 | Обкладинка Анатолія ВАСИЛЕНКА | Макет Євгена ЗВЕЗДОВА

«М А Л Ю Т К А». Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (на украинском языке).

Рік видання 12-й, № 12 (144). Виходить раз на місяць. Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп. Здано до набору 20. X. 71. Підписано до друку 4. XI. 71. Формат 84×108⅛. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл. вид. арк. 2,7. Тираж 640 000 прим. Зам. 05493. Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-252047, Брест-Литовський проспект, 94. Адреса редакції: Київ-252004, Вул. Пушкінська, 28. Телефони: 24-35-81, 24-72-01. Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь»